

ישראל קורצ'אק קורצ'אק
 ישראל תפרא קורצ'אק

הילדים הם...

מאת: יאנוש קורצ'אק, כתבים כרך ו', עמ' 36-38
 תרגום: אורי אורלב

- ספור המעשה מתרחש ליד השלחן בפנסיון, בשעת ארוחת הצהריים. אחד-עשר מבגרים: מתוכם תשעה מתקבלים על הדעת, ושניים – ככה ככה. (מתקשים לכנס בכפר חברה ממש מתאימה...)
- הילדים הם עתיד העם – אומרת אחת הגברות, בשעה שהיא מעלה אל פיה כפית של לפתן (רגע לפני כן נסבה השיחה על ילדים).
- השתררה דממה. הכל הביטו בהערכה באשה שהגתה משפט כזה מעמיק (בנה למד בכיתה הראשונה בבית-ספרו של כבוד האדון רוטנר, והבת "הולכת" לגברת טולבינסקה – ילדים מאשרים שיש להם אמה אינטליגנטית כל-כך).
- אמנם כן – קטע אחד האדונים את הדממה החגיגית – הילדים הם עתיד העם. והתחיל לכרסם עצם של תרנגולת אפוייה.
- לאדון שפרסם את עצם התרנגולת האפוייה יצא שם של אדם נבון מאוד (חמשת אלפים לשנה רק מהמשכרת) ושני בנים בתיכון החמישי – כך שדבריו זכו לתשומת הלב הראויה.
- הילדים הם עתיד העם – אמרה הגברת השנייה באנחה, כשהיא שמה בצלחתה גזר עם אפוייה. האנחה, שהיתה במקומה, התקבלה בהוקרה הולמת.
- כלם היו מרצים מתוצאות השיחה האינטליגנטית, שיתרונה היה בכך שלא התארכה עד כדי שעמום, ולמרות זאת לא היתה פטופוט שטחי ונדוש.
- רק אדם אחד, כך נדמה, לא היה מרצה. האדם הזה נמנה עם ה-ככה-ככה: מורה, או משהו דומה, שהשתעל בלילות – משעמם ועוקצני.
- הוא התנועע פעם ופעמים באי-נוחות, כפי שנהג תמיד כאשר רצה להביע את דעתו בלי שהתבקש לכל, והתפרץ פתאום ברגע של דממה:
- אתם צודקים לגמרי, רבותי – ורק צריך להבין זאת היטב, צריך להבין היטב, אחרת יותר טוב לא לדבר בכלל ולא להסתכן ולהיות לצחק – למרות שזה בכלל לא מצחיק.
- רחש של קולות מחאה עבר בין המסבים – הלך וגבר – מבטים אלכסוניים וחיוכים הפנו אל הדובר.
- אנחנו מבינים, אדוני הפרופסור – השיב הנבון בקול אטי ובנימה נחרצת (חמשת אלפים רובלים הכנסה שנתית), תוך כדי פרסום עצם התרנגולת האפוייה.
- לא – רעם הככה-ככה והרחיק את צלחתו ממנו בתנופה.
- אדם זה בהחלט לא היה מסוגל לשלב את שתי הפעילויות: דבור ואכילה.
- בזמן האחרון התרבה סוג מאוס של בני אדם המכנים מתוך נימוס 'רגישים מדי', או 'רגשניים מדי'. האנשים הללו לוקחים את הכל יותר מדי ברגינות, וכל דבר מרגיז אותם. נדמה להם, שאסור לדבר על שטפון ליד המיזנו, או על גורל התינוקות הנטושים בקונצרט.
- בשבילי המלה 'צאצאים' – נהפכת לתמונה ויוזאלית, אדוני. זאת אומרת אני רואה את עצמי מתפורר ונרקב בקבר, אכל תולעים.
- זה מתחיל – נשמע קולו של מישהו בנימה חסרת-סבלנות.
- ואת הילדים בני שנה ושלוש אני רואה כגברים מבגרים – אבות, וכנשים מבגרות – אמהות.

ישראל קורצאק קולטור
اسرائيل تقرا كورتنشاك

- וזה מקלקל לך את התאבון? – העיר מישהו בלגלוג.

- ואני רואה איך פעבר זמן קצר של שלושים שנה יאכלו תרנגולות, יעסקו באהבהבים, יתפסו סינקורות, יערכו נשפים וקונצרטים, ילבושו שמלות מלמלה בעלות מחשופים דיסקרטטים; יקראו עתונים ורומנים מטפשים וינהלו שיחות שטחיות... אותו קזיו בן השנתים או ישו ירחרח אחרי נדניות שמנות, ומניה בת השנתים, או זושנה, נדזיה או הלצה תשתדל לדוג בחכת-קסמיה – בעל מניב-שמלות... אותו יוזיו בן השנה, סטשיו או ולדזיו יתחנחו לנשים נשואות קלות-דעת או ירדף מלא תשוקה אחרי פבושים קלים בסמטאות העיר הגדולה, ונניה, הננה או ברוניה זהובת השער, המשתעשעת היום בפטופטה החנני, תשלם אולי את מחיר חטאי שנות רוקותו של בעלה.

- אדוני, זה כבר יותר מדי!

ששה מבין המסבים הביעו את מרת רוחם בהסתלקות מן השלחן.

- רבותי, מדוע אתם כל-כך כועסים? לא הייתי אומר לכם את כל הדברים האלה אלמלא הבטחתם לי שאתם מבינים היטב את משמעות ההצהרה שלכם: ילדים – עתיד העם... הזמן עובר מהר. עשירים שנה – תקופה קצרה למדי... הרי בלנו עדן זוכרים היטב את המכנסים הקצרים שלנו ואת השמלות עד הברכים. מקלון, גבה – נכון – הרי נדמה שרק אתמול עוד שמקנו בהם?...

עוד שני אנשים קמו ממקומותיהם ועזבו את השלחן, והנותרים הרחיקו מעליהם את הצלחות בתחושת סלידה.

- אינני סובל מליצות, משפטים מנכרים התלויים כמו שלטים צבעוניים, שאיש לא משגיח בהם, מפני שהוא עובר לידם עשור פעמים ביממה; משפטים המזכירים לי ציור בתחתית הקערה שאני מתרחץ בה, או פרח המצטר על כד מים או על פלי אחר...

- זה כבר יותר מדי, אדון פרופסור – מחה זו הפעם השניה המכבד על כלם (חמשת אלפים לשנה). לא חניבים לומר כל דבר.

- סליחה, לא אמרתי שום דבר מעבר למה שנכלל במשפט שהתקבל בכבוד גדול כל-כך על ידכם: ילדים – עתיד העם. אם היית אומר, אדוני, שעה שפרסמת את עצם התרנגלת האפויה: "ילד – זהו שעשוע יקר מאוד, אך נעים" – הייתי מרגיש רע מאוד, אבל הייתי שותק כמו דג. אם היית אומר: "יש לנו ילדים מפני שאדם נשוי בדרך כלל יש לו ילדים, כך מקבל ואיכשהו כך זה קורה מעצמו" – לא הייתי מכר את הדממה אפלו באנחה אחת.

- אתה אדם קיצוני מאוד.

המסבים שעדו יושבו ליד השלחן עזבו את מקומותיהם.

אל המורה נגש ככה-ככה אחר והניח בעדינות את ידו על כתפו.

- אספר לך אנדה, אדוני – אמר. הנה באמריקה מטיף גדול אחד, נואם מפלא. האצלה בניו יורק בקשה שישמיע את דרשותו בהיכל המפאזר ביותר בבירה. הגיעו כל נכבדי העיר: גברות מהדרות, אדונים לבושים כמו לנשף, האוירה היתה חפשית מאוד. הכל שמחו כבר מראש לקראת הארוע. הכל הניחו שהנכבד המפרסם יתאמץ לשבות אותם בקסמי נאומו. הוא הופיע לבסוף. דממה. הכל ממתינים. והוא אמר רק: "כבשותי המסכנות, שבריריות ועלובות! לשם מה להטיף לכם כיצד עליהם לנהוג? הרי אתם יודעים, אתם יודעים היטב, בלעדי! ורק אינכם רוצים, יקירי, אם כן חבל על כל מלה". והלך לו.

